

Converting Witness: The Future of Christian Mission in the New Millenium
Edited by John G. Flett and David W.Congdon
Lexington Books/Fortress Academic London, 2019

Anmeldt av Stephanie Dietrich

Publikasjonen er en *Festschrift* for missiologen Darrel Guder, men har også som mål, utover det å hylle Guders arbeid, å bidra til den overordnede missiologiske diskursen. 14 teologer, derav bare to kvinner, med stor geografisk og teologisk bredde, har bidratt med artikler knyttet til Guders arbeid innenfor missiologi, økumenikk, interreligiøs dialog og teologisk hermeneutikk. Første kapittel, ved David W.Congdon og John G.Flett, gir en innføring i Guders liv og arbeid, og synliggjør den nære sammenhengen mellom teologi og biografi. Spesielt interessant er deres analyse av Guders fortolkning av Karl Barth som missiolog. Kapittel 2, av Stephen Bevans, drøfter hvordan katolisitet kan fortolkes som kirkens missiologiske kjennetegn. Denne artikkelen er en interessant lesning av Guders teologi fra et romersk-katolsk perspektiv. Kapittel 3, skrevet av Eberhard Busch, drøfter Guder som fortolker av Karl Barths teologi. Kapittel 4, ved Christine Lienemann-Perin, er en svært lesverdig fremstilling og diskusjon av hvordan begrepet «kristendom» er blitt brukt og brukes i forskjellige missiologiske kontekster, med en kritisk drøfting av begrepet i et post-kolonialt perspektiv. Kapittel 5, ved Samuel Escobar, gir et interessant latin-amerikansk perspektiv på missiologi, som setter søkelys på «integral mission», og tar utgangspunkt ved mennesker som lever i fattigdom og marginalisering, der kirken er «de fattiges kirke» mer enn «kirke for de fattige». Kapittel 6, ved James Brownson, viderefører Guders tilnærming til spørsmålet om forholdet mellom evangeliet og kulturene. I kapittel 7 tematiserer David W.Congdon hvordan den bultmannske teologien om avmytologisering kan forstås som en «hermeneutic of intercultural encounter», og dermed høyst relevant for missiologer. Kapittel 8, «For the Fitness of Their Witness», ved Benjamin R.Conner, tar utgangspunkt i Guders vektlegging av misjonar *praksis*, som en motvekt til missiologi som en abstrakt teologisk øvelse, uten tilstrekkelig kontakt med konkret liv og praksis. Richard J.Mouw bidrar i kapittel 9 med kritiske kommentarer til Guders teologi med et neo-calvinistisk utgangspunkt. George R.Hunsberger drøfter i kapittel 10, i noe essayistisk form, hva det innebærer å utvikle nye kirker og menigheter, og hvordan man skal forstå «kirkeplanting» teologisk og praktisk. Kapittel 11 er et kort bidrag fra asiatiske kontekst: Seong Sik Heo bidrar med et kapittel som tar utgangspunkt i diskusjonen om interreligiøs dialog (Newbigin), og spør hvordan man kan og bør nærme seg interreligiøs dialog i en asiatisk kontekst. Også Deanna Ferre Womack (kapittel 12) er i sitt bidrag utfra en nord-amerikansk kontekst opptatt av interreligiøs

engasjement som en vesentlig side ved kirkens misjonale identitet. Hun argumenterer, i videreføringen av Guders tenkning, for at interreligiøst engasjement ikke står i motsetning til, men er en del av kirkens misjonale egenart, der misjon fortolkes som «vitnesbyrd» i bred forstand. Henning Wrogemann, skriver i kapittel 13 om kristen misjon i en kontekst av globalisering, der han tar utgangspunkt i omveltningene i global kristendom, den store veksten i Sør, og også den radikale forandringen i måten misjon forstås i globaliseringens tidsalder. Wrogemann forstå misjon som økumenisk doksologi, som et uttrykk for kristendommens omfattende og globale vitnesbyrd til Kristus i mange forskjellige kontekster og på forskjellig vis. Det avsluttende kapittel 14, skrevet av Wilnert R. Shenk, også han med tilknytning til Fuller Theological Seminary, fungerer som en anmodning til kirkene, og teologene, om å bevisstgjøre seg om at kirken er bare kirke hvis den er misjonale og søker stadig fornyelse. Også han, slik som mange nåtidige missiologer, tar utgangspunkt i en «missio Dei»-tenkning som vektlegger at kirkens misjon uten bevissthet om at all fornyelse er Guds verk, står i fare for å bli til ren aktivisme.

Som alltid ved slike antologier, og ikke minst når de er i kategorien «Festschrift», så er bidragene svært ulike. Noen har en mere essayistisk form, noen er solide forskningsartikler som kan bringe feltet videre. Noen tar direkte utgangspunkt i Guders verk, og fungerer som en slags honnør til ham, andre er mer løstrevet fra denne rammen, og noen av forfatterne benytter seg av anledningen til å fremme sine egne teologiske interesser. Publikasjonen er uten tvil et viktig bidrag til lesningen av Guders verk. Guders sentrale missiologiske bidrag, slik som *Be my witnesses: The Church's Mission, Message and Messengers* (1985), *The Incarnation and the Church's Witness* (1999) og *Called to Witness: Doing Missional Theology* (2015) er ubetinget referansepunkt for forfatternes forskjellige bidrag i denne publikasjonen. På denne måten fungerer den utmerket som hyllest til en viktig missiolog og sentral bidragsyter til utviklingen av en missiologisk ekklesiologi frem til i dag. Det er også flere av artiklene som bidrar til å videreutvikle og videreføre Guders teologi og missiologifaget. Både den biografisk orienterte innføringen i Guders teologi og verk, og bibliografien som er inkludert i boken, er verdifull for alle som vil fordype seg i Guders teologi. Boken bringer muligens ikke så mange nye perspektiver til forskningsfeltet som jeg hadde håpet og forventet. Den er allikevel et viktig bidrag til å adressere en rekke relevante missiologiske temaer, slik som globalisering, interreligiøs dialog, integral misjon, interkulturell hermeneutikk og forholdet mellom teologi og kirkelig praksis.